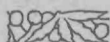

Na cvetno nedeljo pa sta prišla k Šinkovčevim v vas Kajžarjeva Tone in Jakec. Šinkovčev oče so dali vsakemu srebrno petico, ker sta dala Šinkovčevima butaričnega zelenja. Alešek pa je dobil od očeta svetlo krono zato, ker je nesel butaro. Pa je ni napravil, kakor delajo nekateri zapravlživčki. Spravil jo je v lončeni nabiralnik z ozko odprtino. Krona je zdrknila v nabiralnik in Alešek je poskočil.

Več kot nabiralnik in krona je bila pa Aleškova pridnost. Te je bil pa še ljubi Bog vesel.

Da bi Alešek le vedno tak ostal! *Vukovoj.*

Julkine šmarnice.

Dolgo, dolgo so obljubljali mati dobri Julki, da bosta naredili v majniku šmarnice v čast brezmadežni Devici. Julka je venomer izpraševala mamico, kdaj bo prišel maj, da napravita šmarnice. In maj le še ni hotel priti. —

Pa je zazelenela pšenica na poljih, in so zapiskale piskalice po bregovih. Po travnikih so se rumenile zlatice, in velikonočnice so dvigale svoje pestre glave v sveži, zeleni travi. Po vrtovih je zacvetelo sadno drevje in se ponašalo s snežnobelimi cvetovi. Hruške in jabolane, češplje in slive, vse je ogrinjalo belo oblačilo, oblačilo cvetočega maja.

Maj je zarajal po livadi. Tam daleč na vzhodu se je porodil, in svetlo jutranje solnce ga je spremilo v dolino in mu kazalo pot. In maj je priplul k nam in se ustavil...

V zlatem jutru prvega majnika se je prebudila Julka s smehljajem na ustnih. Odmolila je jutranjo molitev, katero so jo naučili mati, ter se opravila. Stopila je v kuhinjo k materi, ki so kuhali zajutrek, in jih je vprašala: „Mama, ali bo kmalu prišel maj?“

„Danes je prvi majnik, Julka,“ so ji odvrnili mati.

„Torej vendar,“ je poskočila veselja in radosti.

„Kajne, mama, danes bova pa naredili šmarnice v čast majniški Kraljici.“

„Bova, Julka. Čakaj, potlej enkrat dopoldne bova šli v naš zavod po šmarnic, da z njimi okrasiva Marijino podobo.“

„Pa Marijinih laščkov bom natrgala na bregu, da jih bom položila v čašo poleg šmarnic.“

„Prav, prav!“

Mati so imeli še veliko opravka, da so vse popravili po hiši in po kuhinji. Pa nobene stopinje niso napravili, da ne bi bila poleg njih Julka. Mnogokaj je še hotela vedeti o šmarnicah, o maju in o Mariji.

Okoli desete ure dopoldne sta se odpravili v zavod po šmarnice. Vesela je bila njuna pot. Gledali sta modro nebo in zlato solnce, ki je plavalo tako svečano, kot bi hotelo povedati, da se danes praznuje prvi maj. Stalo je visoko na obzorju in razpošiljalo svoje tople žarke skoro navpično po pokrajini. Po travnikih so letale čebele od cveta do cveta in iskale medu. Cvetice so širile po dolu prijeten vonj. Po ozračju so se izpreletavale ptice in menjavale poti; lastovice so se spuščale k tlom in hitele proti vasi; božje pastiričice pa so krožile okrog zelenih gozdov.

Za vsako ptico, katero je videla Julka, je vprašala mamico, kako ji je ime. Ob cesti so rastle rože. Julka jih je trgala, zbirala v šopke in izpraševala mater, kako se jim pravi.

Dospeli sta do zavoda. Šli sta nekako do srede gozda, ko nakrat zapazita prostor, porastel s šmarnicami.

„Vidiš, Julka,“ izpregovore mati, „na tem kraju je vsako leto veliko šmarnic.“

Veseli jih trgata. Julka jih je imela kmalu poln predpasnik. Mati pa so odvezali ruto izza vrata in so jih deli vanjo. Zadovoljni sta se vrnili domov.

Na vasi se je v zvoniku oglasil veliki zvon. Zvonilo je poldne. Mati in hčerka sta stopali skozi vas in se bližali domači hiši ter molili angelovo češčenje.

Popoldne sta pribili v hiši v kotu na steno deskico. Nanjo sta postavili Marijino podobo; kraj nje pa na vsako stran šopek šmarnic v kozarcu sveže

vode. Ob Marijini podobi je razpoložila Julka tudi vse podobice, ki jih je dobila v šoli od gospoda kateheta. Hodila je prvo leto v šolo in bila je najpridnejša učenka v razredu. Gospodična učiteljica jo je večkrat očitno pohvalila. Gospod katehet pa so jo pohvalili s tem, da so ji podarili vselej lepo podobico, kadar je izvrstno znala krščanski nauk.

Nad Marijino podobo je obesila Julka angela s perotmi, ki se ji je zdel, kot da hiti v nebo in sporoča Jezusu o Julki.

Zvečer je poklenila Julka pred šmarnice in molila iz knjige litanije Matere božje. Mati so ji odgovarjali. Po litanijah je zmolila Julka še češčenamarijo za svojo dušo in ljubo zdravje mamičino.

In tako je molila Julka vsak večer Marijinega meseca pred šmarnicami in priporočala svojo dušo varstvu majniške Kraljice. Angelček je čuval nad njo in nosil njeno molitev v nebo. Majnik je cvetel v deželi, v Julkinem srcu pa je cvetel majnik svete lju-bezni in iskrene molitve.

Vukovoj.

Kaj je pripovedovala sinica.

V duplini starega oreha je imela sinica svoje mlade. Dan na dan je čepela pri njih, da bi se jim ne pripetilo kaj žalega. Ko so se male siničice že lahko pogovorile s skrbno staro, jim je pripovedovala dogodke iz svojega življenja. Nekega popoldne jim je govorila takole:

„Rodila sem se blizu tega kraja, v gostem grmovju kraj reke. Ko sem dobila peruti, sem šla po svetu, da bi si sama iskala hrane. Po leti sem se že še živila, a po zimi mi je šla trda. Kolikokrat sem morala trpeti mraz in lakoto, a pomagati si nisem mogla. V največjem mrazu sem pribežala pred vežo neke hiše. V veži ni bilo nikogar, zato sem smuknila hitro za vrata, da bi se malo ogrela. Kmalu nato pride iz hiše deček